

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו

22 פברואר 2011

תפ"ח 1015-09 מדינת ישראל נ' משה קצב

בפני הרכב כב' השופט ג'ורג' קרא-אב"ד, כב' השופטת מרים סוקולוב, כב' השופטת יהודית שבח

המאשימה **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ עו"ד רונית עמיאל; עו"ד ניסים מרום; עו"ד מיטל אילן

נגד

הנאשם **משה קצב**
ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד ציון אמיר; עו"ד אברהם לביא

ג ז ר - ד י נ

השופט ג'. קרא – אב"ד והשופטת מ. סוקולוב

פתח - דבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9 ביום 30.12.2010 הורשע הנאשם בביצוע עבירות מין חמורות בנשים שהיו נתונות למרותו
10 וכן בשיבוש מהלכי משפט; משנסיבות ביצוע העבירות פורטו בהכרעת הדין, נמנה אותן
11 בקצירת האומר.
12 בשנת 1998 בעת שכיהן בתפקידו כשר התיירות, אנס הנאשם את אי ששימשה כראש
13 לשכתו וזאת בשתי הזדמנויות שונות: האחת - בלשכתו בתל אביב והשנייה - בבית מלון
14 בירושלים. כן ביצע בה, בהזדמנות שלישית, מעשה מגונה בכוח בדירתה.
15 בשנת 2003, במהלך כהונתו כנשיאה השמיני של מדינת ישראל, הטריד הנאשם מינית את
16 ה., ששימשה כראש לשכתו, ובשנת 2005 הטריד מינית את ל', ששימשה כמזכירה בבית
17 הנשיא, בעשותו בה מעשה מגונה.
18 כן הורשע הנאשם בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט, כאשר במהלך חקירה
19 משטרתית, ביקש להשפיע על גרסתה של ל', כדי שזו תתאים לגרסתו.

20

1 **טיעוני המאשימה**
2 חרף הימנעותה של המאשימה מהגשת פסיקה מנחה באשר למידת העונש הראויה,
3 משסבורה היא כי הפרשיה נשוא האישומים כאן נדירה בחומרתה ובטווח השפעותיה על
4 החברה בישראל, ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה ממושכת,
5 מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננות, וזאת כתגובה עונשית הולמת שבה מביע בית
6 המשפט את סלידתו העמוקה ממעשים בזויים אלה, ולקבוע כי במעשיו של הנאשם דבק
7 קלון, כך שהמסר העונשי שיצא מלפני בית המשפט כאן יעלה בקנה אחד עם המסר העונשי
8 הכללי הנוהג בעבירות אינוס.
9 וכך טענה :

10
11 (1) **חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם :**
12 א) **עבירת האונס** פוגעת ומחללת כבודו של אדם, משפילה אותו, מדכאת את
13 נשמתו ופוגעת בציפור נפשו.
14 חומרתה של עבירת האונס מועצמת משזו מבוצעת תוך ניצול יחסי מרות
15 וכפי שאירע בעניינה של א'. יחסי המרות סיפקו לנאשם הזדמנות נוחה
16 מבחינתו לתקוף את קורבנו המוחלש, המצוי בעמדת נחיתות מובנית
17 מעצם קיום יחסי המרות.
18 מכוח אותם יחסי כוחות לא שוויוניים נזקק הנאשם אך להפעלה מינימלית
19 של כוח מצדו כדי להתגבר על אי הסכמתה והתנגדותה של א' לביצוע
20 מעשיו.
21 ב) **מעשי הטרדה מינית** - במצב דומה של חוסר שוויוניות נמצאו גם
22 קורבנותיו של הנאשם בעבירות ההטרדה המינית, נשים שהיו נתונות
23 למרותו ואשר מצאו עצמן בודדות מול עוצמתו ורום מעמדו. כל אחת מהן
24 ניצבה בודדה מול כוח השררה, כלואה בסיטואציה מעיקה, פוגענית,
25 חוששת לעצמה, לכבודה ולפרנסתה, כאשר הטרדתה המינית על ידי
26 הנאשם רמסה את כבודה ופגעה גם בזכותה לשוויון הזדמנויות בשוק
27 העבודה.
28 ג) **עבירת שיבוש מהלכי משפט** – עבירה חמורה זו, שנעברה על ידי הנאשם
29 במשכן נשיאי ישראל, חותרת תחת אושיות ההליך המשפטי התקין
30 ומלאכת עשיית הדין.
31
32 (2) **ריבוי המעשים ורצף ביצועם** – נסיבת חומרא נוספת נובעת מעצם ריבוי
33 המעשים ורצף ביצועם, משאלה נעשו על ידי הנאשם לאורך תקופה ממושכת,
34 כשהוא שב ומבצע עבירות מין כלפי הכפופות לו.

על פי הכרעת הדין, הנאשם ביצע עבירות מין חמורות בשנת 1998 והוא הורשע	1
בביצוע עבירות מין נוספות גם בשנים 2003 ו- 2005 – דבר המצביע על דפוס	2
פעולה חוזר ונשנה של פגיעה במתלוננות תוך ניצול יחסי המרות והשררה.	3
נסיבה זו של ריבוי המעשים וחזרה עליהם עומדת לחובתו ומאיינת את משקל	4
עברו הנקי של הנאשם.	5
	6
הנזק לקורבנות העבירה – בהפנותה לתסקיר נפגע העבירה בעניינה של א',	(3) 7
ציינה ב"כ המאשימה כי א' נפגעה ממעשי הנאשם, הן במישור התעסוקתי	8
הכלכלי והן במישור יחסיה הבינאישיים. כן חוותה פגיעות נוספות הנובעות	9
מעצם החשיפה התקשורתית שנלוותה לפרשה זו. כך גם בעניינה של ל' ואף	10
שלא הוגש תסקיר נפגע עבירה לגביה, מדובר במי שנפגעה באופן קשה	11
משנאלצה בעקבות החקירה וחשיפת הפרשה, לעזוב את מקום עבודתה ואת	12
הארץ בכלל, תוך ניתוקה מבני משפחתה ומחבריה הקרובים.	13
	14
הנאשם איננו סמל - מכוח עקרון השוויון בפני החוק, אין בעובדה שהנאשם	(4) 15
נשא בתפקיד הרם ביותר, נשיא מדינת ישראל, כדי שתשמש לו חסינות מפני	16
ענישה ככל האדם. נהפוך הוא. העובדה שהנאשם ביצע עבירות בעת שכיהן	17
בתפקיד הרם, הינה נסיבת חומרא שצריכה להיזקף לחובתו, שכן כגודל האמון	18
שניתן בו, כך גודל האכזבה והביזוי שהמיט במעשיו על הסמל של מוסד	19
הנשיאות.	20
	21
חלופי הזמן – המאשימה אינה רואה בנסיבת חלופי הזמן בענייננו כנסיבת קולא	(5) 22
הראויה להיזקף לזכות הנאשם מהסיבות הבאות:	23
(א) מן המפורסמות הוא כי מתלוננות רבות בעבירות מין באשר הן, אינן	24
מתלוננות בסמוך למעשה אשר בוצע בהן וכובשות את תלונתן לתקופות	25
זמן ארוכות כאשר גילוי התלונה על ידן מונע על ידי מנגנון נפשי מורכב,	26
המיוחד לכל קורבן עבירה באשר הוא. משכך, אין לגורם הזמן בענייננו	27
כל משמעות מיוחדת.	28
(ב) קביעת בית המשפט כי בעורמה ובמניפולציה 'קנה' הנאשם את שתיקתה	29
של א' לאורך השנים, אם דרך "מסמך ההבנות" המפתה, ואם דרך	30
הבטחותיו בהמשך במהלך כהונתו כנשיא למצוא לה עבודה.	31

1	2	ג) הזמן שחלף מאז נעשו המעשים ב-א' לא נוצל על ידי הנאשם ל'הרהורי
2	3	חרטה' כי אם להמשך ביצוע עבירות כלפי קורבנות נוספים, המתלוננות
3	4	ה. ו-ל', בהן נעשו המעשים בשנים 2003 ו-2005.
4	5	ד) משנתגלו מעשי הנאשם במחצית שנת 2006 בנסיבות הידועות לכל, חלפה
5	6	לה תקופת זמן לא מבוטלת עד להגשת כתב האישום במרץ 2009, אך גם
6	7	כאן האשם לחלוף הזמן מונח בחלקו הגדול לפתחו של הנאשם, שחזר בו
7	8	מהסדר הטיעון ועל ידי כך האריך את ההליכים המשפטיים.
8	9	
9	10	ניהול משפט והיעדר חרטה - אף שהמאשימה אינה מבקשת לזקוף לחובת
10	11	הנאשם את עובדת ניהול משפטו עד תום, מפנה היא לעובדה שניהול המשפט
11	12	הצריך את העדתן של המתלוננות – מעמד שלא היה קל עבורן וגבה מהן מחיר
12	13	אישי כבד, במיוחד לאור החשיפה התקשורתית לה זכה משפטו של הנאשם. כך
13	14	גם לא חסך הנאשם במהלך הגנתו כל מניפולציה ודבר שקר על מנת לחמוק
14	15	מאחריות, תוך השמצת המתלוננות והכפשתן וכן כל מי שבא לחזק את גרסתן.
15	16	
16	17	הגנה מן הצדק - באשר לטענת ההגנה מן הצדק שבפי ההגנה, וככל שזו נובעת
17	18	מהפרסומים בתקשורת בעניינו של הנאשם, ביקשה המאשימה לאבחן בין
18	19	פרסומים מותרים לגיטימיים, הנובעים מעצם היותו של הנאשם אישיות
19	20	ציבורית שההתעניינות בחשדות נגדו היתה לגיטימית ומובנת, לבין פרסומים
20	21	בלתי לגיטימיים שהקדימו את הכרעת הדין והיה בהם משום 'חריצת דין
21	22	ציבורית' נגד הנאשם בטרם משפט, כשרק האחרונים ראויים להיזקף לקולא
22	23	בגזירת דינו. כך הזכירה כי הנאשם תרם באופן ישיר, בין בעצמו ובין באמצעות
23	24	שליחיו האחרים להלהטת השית, משלא חסך את שבת לשונו מהמתלוננות
24	25	ומכל מי שזוהה כתומך בעמדתן, ומכאן שיש ליתן לטענה זו 'משקל מדוד'
25	26	לקולא בעת גזירת הדין.
26	27	
27	28	הקלון – המאשימה ביקשה לקבוע כי במעשים שבהם הורשע הנאשם דבק
28	29	קלון, באשר הקלון הינו מטיבן ומטבען של סוג העבירות נשוא ההרשעה.
29	30	
30	31	<u>טיעוני ההגנה</u>
31	32	1) דמוניזציה – בטיעוניה באה ההגנה בטרוננייה כלפי המאשימה ובעיקר כלפי מי
32	33	שעמד אז בראשה, כי באמצעות פרסומים מגמתיים, מכפישים ובלתי מבוססים ציירה
33		את דמותו של הנאשם בצורה דמונית, כאדם שניצל את רום משרתו לצורך סיפוק

- 1 יצרו המיניים. הנאשם, שהיה אז בחזקת חף מפשע, חשוד בלבד, תואר על ידי ראש
2 התביעה הכללית כעבריין מין סדרתי עוד בטרם הסתיימה החקירה, סוכמו הראיות
3 ונבחנו לעומקן, כך שלפני שנפתח משפטו הפך "שמו של הנאשם שווה ערך לאנס",
4 כאשר חלק גדול מן הפרסומים בתקשורת ניזון מהדלפות מכוונות מטעם המשטרה
5 והמאשימה, ואלו לא חדלו ולו לרגע, דבר שהעצים את חומרת הפגיעה בנאשם, ששמו
6 ודמותו הפכו ללעג ולקלס בפי כל.
- 7 המצב החמיר לאחר הרשעת הנאשם וקביעות הכרעת הדין בעניינו שקיבעו בתודעה
8 הציבורית את דמותו הדמונית של הנאשם, שכפועל יוצא מכך, זכה וזוכה למנות
9 גדושות של תיעוב, לגלוג ובוז שאיש לא ידע כמותן במדינת ישראל. וכדברי בא כוחו,
10 הפרסום הפך ל"מפלצת שבלעה את הנאשם, בלעה את משפחתו, בלעה כל דבר
11 ששווה לחיות בשבילו. את שמחת החיים, את המעמד..." כך שספק אם הנאשם,
12 שתואר על ידי ההגנה כאיש "מת מהלך", יצליח לקומם עצמו מהריסותיו.
13
- 14 לטענת ההגנה, מאז תחילת הפרשה הנאשם אינו יוצא את ביתו, עננה של שנאה, בוז
15 ולגלוג מלווה אותו באשר ילך, דמותו הפכה ללעג ולקלס בכל תוכנית סאטירה, והוא
16 כלוא בתוך ארבע קירות ביתו, כלוא בתוך עצמו, מאדם רם, נישא ומנהיג נערץ, הפך
17 לאדם שנוא ומושפל.
18
- 19 (2) **הגנה מן הצדק** - ההגנה הפנתה לדברי בית המשפט בהכרעת הדין בהתייחסו
20 לטענת ההגנה מן הצדק שבפי הנאשם, ככל שזו נוגעת להדלפות ולפרסומים הרבים
21 בתקשורת שחרצו את דינו של הנאשם במעין 'משפט שדה', פרסומים והדלפות
22 שנמשכים עד עצם היום הזה, וביקשה כי בית המשפט, שלא מצא בטענה זו עילה
23 לביטול האישום נגד הנאשם, יתן לה ביטוי משמעותי בעת גזירת הדין, קרי: יקל בדינו
24 של הנאשם הקלה שיכול ותגיע גם כדי הפטרתו כליל מעונש מאסר לריצוי בפועל.
25 לטענת ההגנה, התוצאה לה היא עותרת, נכונה וצודקת משמצטרפות לטענה האמורה
26 של הגנה מן הצדק המיוחדת לענייננו, נסיבות קולא נוספות בדמות עברו הנקי של
27 הנאשם ועשייתו הציבורית-חברתית לאורך השנים, נסיבות שראוי כי תיזקפנה לזכותו
28 ביום פקודה. נטען כי לאדם במעמדו של הנאשם, עצם הושבתו על ספסל הנאשמים
29 והרשעתו, היא הענישה במלוא חומרתה והיא הקלון במלוא עוצמתו. הנאשם, להבדיל
30 מפלוני אלמוני שאין איש יודע את זהותו, הינו דמות ידועה, ועובדה זו מעצימה את
31 הפגיעה שהתלוותה להליך שהתנהל נגדו, גם מבלי שזה יסתיים במאסר בפועל.
32
- 33 (3) **פעילות הנאשם בתקשורת** - לטענת ההגנה אין לראות במעשי הנאשם בזירת
34 התקשורת מעשים של "השבת מלחמה השערה", כפי שנקבע בהכרעת הדין, כי אם

1 התגוננות גרידא. הנאשם, ביאושו וצערו כי רב על הנעשה לו בזירה זו, ביקש להגן על
 2 עצמו, אם כי בלא הצלחה יתרה. מכל מקום, פעילותו של הנאשם בזירה התקשורתית
 3 אינה עומדת בכל יחס ישיר למתקפה הדורסנית שכוונה נגדו, וכל פרסום שנעשה
 4 מטעמו אינו משתווה לה.

5
 6 (4) **חומרת העבירות** – לטענת ההגנה, גם מקביעות הכרעת הדין וגם מדברי ב"כ
 7 המאשימה ניתן ללמוד כי אין מדובר במעשה אונס אלים ואכזרי, משהאלמנט של
 8 ניצול המרות הוא זה ששימש כאלמנט "הכוח הכופה"/"המדכא", שאיפשר את מעשה
 9 הבעילה, והפעלת הכוח היתה מינורית ובבחינת "הדק מן הדק".
 10 באשר לעבירות ההטרדה המינית, הרי שאלו עבירות מינוריות שאם היו עומדות לבדן,
 11 ספק אם היו מוצאות דרכן לכתב אישום.
 12 בעניין המתלוננת א', חלקה ההגנה על הנזקים שעל פי הנטען נגרמו לה במישור
 13 התעסוקתי, משלטענתה, פיטוריה ממקומות עבודה רבים, קשורים באישיותה של א'
 14 ולא במעשי האונס שעברה.

15
 16 (5) **ביטול הסדר טיעון וניהול משפט** – ההגנה ביקשה להזכיר כי הנאשם זנח הסדר
 17 טיעון מקל, שאלמלא כן ובהנחה שההסדר היה מתקבל על ידי בית המשפט, היה
 18 הנאשם יוצא פטור בעונש קל וחוסך מעצמו הליך ארוך וקשה שתוצאתו כפי שהינה
 19 כיום. כך ביקשה שלא לזקוף לחובת הנאשם ניהול המשפט בעניינו, שכן זה התנהל
 20 בהגינות ראויה מצדה של ההגנה, ונחסך מהמתלוננות מה שמכונה "אונס נוסף".

21
 22 (6) **הנאשם כסמל** - בעניין זה נשמעה ההגנה בשני קולות; מצד אחד, סבר עו"ד פלדמן
 23 כי הנאשם איננו סמל חסין מענישה, מצד שני, טען עו"ד אמיר כי שליחתו של הנאשם
 24 למאסר תבזה את סמל המדינה.

26 העונש

27 1. מידי בית המשפט מתבקש הדין ולא יותר לו להתנצל מחובתו ומסמכותו לגזור את
 28 הדין; חרף הקושי שבדבר, עושה בית המשפט במלאכה זו כמעשה יום ביומו, וכך
 29 יעשה גם היום.

30
 31 2. אכן, המקרה שבפנינו נדיר ויוצא דופן הוא, אך נדירותו וחריגותו אינם נובעים
 32 מסוג ומאופי המעשים שעוסק בהם כתב האישום אלא ממיהותו של עושה
 33 המעשים - מי שעשאם בהיותו שר בישראל ונשיא המדינה.

מיהותו של העושה היא, אפוא, הסיבה שבגינה "זכו" מעשיו של הנאשם לפרסום	1
חסר תקדים, פרסום שחצה את גבולות הזירה המקומית, וגלש במנות גדושות אל	2
זירת התקשורת העולמית.	3
	4
3. חלק מן הפרסומים היו מוקדמים, נמהרים, בלתי אחראים ופוגעניים ולוו בחטא	5
ההדלפה המכוונת; חלקם האחר היה פרסום לגיטימי שסיקר את הפרשה על כל	6
היבטיה כפועל יוצא מרום מעמדו של מי שמצוי בעין הסערה, כך שמידת	7
ההתעניינות התקשורתית במעשים ובעושה, הן בארץ והן בעולם הינה נגזרת של	8
אותו מעמד רם ונישא ממנו נהנה הנאשם בעת ביצועם. למרבה הצער, נתערבבו	9
להם הפרסומים אלה באלה ונוצר להם אפקט סינרגטי כשהציבור אינו מבחין בין	10
פרסום לגיטימי לכזה שאינו לגיטימי, אך התוצאה מבחינת הנאשם היתה קשה	11
ופוגענית מאוד.	12
	13
4. כעולה מסקירת טיעוני הצדדים לעונש, הטילה ההגנה את מלוא כובד משקלה על	14
טענת ההגנה מן הצדק, וכפי שזו נשתכללה בעקבות התבטאויות שונות שיצאו מפי	15
מי שעמד בראש התביעה הכללית וזכו לפרסום נרחב בכלי התקשורת, ובהמשך	16
פרסומים בתקשורת שהוזנו על ידי הדלפות שעל פי תוכנן נראה כי מקורם	17
ברשויות האכיפה.	18
19 ההגנה הפנתה לדברינו בהכרעת הדין (עמ' 21, פסקה 21) לפיהם הכרנו בטענת	
20 הנאשם כי נגרמה לו עגמת נפש כתוצאה משטף הפרסומים שהכריזו עליו כעבריין	
21 מין בטרם משפט, עת אמור היה ליהנות מחזקת החפות, וביקשה כי נסיבה זו	
22 תובא על ידינו בחשבון בעת גזירת דינו של הנאשם.	
23 לטענת ההגנה לאור עומק והיקף הפגיעה שהפרסומים הסבו לנאשם, יש לראות	
24 בכך את מלוא ענישתו, ואם לא, אזי חלק נכבד ממנה.	
	25
5. שנים רבות טרם הולדתה של טענת 'ההגנה מן הצדק', הכירו בתי המשפט בישראל	26
27 בטענה כי פרסום שנלווה לפרשה ואשר גרם לבושה וסבל שהם קשים מנשוא, ראוי	
28 להימנות כנסיבה במערך נסיבות הקולא בעת גזירת דינו של נאשם.	
29 כך ב-ע"פ 88/86 צוקרמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 209, 211 (1986) אמר בית	
30 המשפט את הדברים הבאים:	
31 "...ברור כי השידור הסב למערער, לאשתו, לילדיו ולכל משפחתו	
32 בושה וכלימה במידה כזו, שיש בה משום סבל שהוא כמעט קשה	
33 מנשוא... סבל כגון זה הוא עונש חמור מאוד וקשה מאוד – "עונש	
34 שאינו כתוב בשום חוק"... לעבריין, לאשתו והקשה מכולם –	

- 1 לילדיהם... וכבר הזהירו חכמים את הדיין בגזרו דינו של נאשם
 2 למאסר או לעונש אחר – "... אל יהיה כבוד הבריות קל בעיניו..."
 3 (רמב"ם הלכות סנהדרין, פרק כד', הלכה י'); והכלל הגדול בתורה
 4 – "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יח', יט'), נתפרש על ידי חכמים,
 5 שחל הוא גם לגבי עבריינים שהורשעו, ואף מי שנדון למיתה יש
 6 להקפיד שלא לבזותו מעבר להכרחי ולדרוש...".
 7
- 8 .6 השאלה הניצבת בפנינו כעת, לאור קבלתה החלקית של טענת ההגנה מן הצדק
 9 והכרתנו בפגיעה שנגרמה לנאשם, כפי שפורט בהכרעת הדין כאמור, היא איזה
 10 משקל סגולי יש ליתן לטענה האמורה במכלול השיקולים שידריכו אותנו בגזירת
 11 דינו של הנאשם; האם יינתן לטענה משקל כזה שיביא להפְּטֵר הנאשם מעונש
 12 מאסר לריצוי בפועל, כעתירתה העיקרית של ההגנה, או שמא זו צריכה להשפיע
 13 רק על אורכה של תקופת המאסר ובאיזו מידה.
 14
- 15 .7 בטרם נפנה למענה על השאלה הנ"ל נסיר מדרכנו טענה שעלתה בשני קולות מפי
 16 ההגנה, והיא ענישתו של הנאשם כ'סמל'. מחד, טען עו"ד פלדמן שאין בכוונת
 17 ההגנה לטעון שלא ראוי כי הנאשם, מי שהיה נשיא המדינה שהוא סמל המדינה,
 18 ילך לכלא, "רחוק מאיתנו הרעיון לטעון את הדבר הזה"; מנגד, חלק עו"ד אמיר
 19 על עו"ד פלדמן בסוגיה זו "זה משהו שכן צריך לקחת אותו בחשבון. אין דומה דינו
 20 של אדם מן הישוב לאדם שעמד בראש המדינה. זה מקרה אחר לגמרי, זה דבר
 21 שצריך לקחת אותו בחשבון. הפגיעה היא פגיעה קשה, והיא גם פגיעה במוסדות
 22 המדינה. איך נראה את עצמנו כשנשיא המדינה עושה את הצעד שלו לתוך, וחוצה
 23 את הקו מחירות לתוך בית סוהר. קשה להשלים עם המחזה המבעית הזה, מחזה
 24 איום ונורא, מחזה קשה מאוד...".
 25
- 26 .8 עקרון השוויון בפני הדין הינו עיקרון יסוד המלווה אותנו מימי הבריאה "לא-
 27 תעשו עוול במשפט לא-תישא פני-דל ולא תהדר פני גדול." (ויקרא, פרק יט'
 28 פסוק טו'), והינו בבחינת אבן הראשה לכל שיטת משפט.
 29 כך ראויים לאזכור דברי כבוד השופט חיים כהן בספרו "המשפט":
 30 "כולם שווים לפני השופט – שר-השרים ואחרון הבטלנים, צדיק
 31 הדור והמועֵד בפושעים, זקן מופלג ותינוק בן-יומו, אזרח ונוכרי,
 32 יהודי וגוי: כשעומדים בדין, זה מול זה, כאילו עירומים הם כביום
 33 היוולדם, וכל מעלותיהם ומגרעותיהם כאילו נעלמו כלא היו. אפילו
 34 יחיד העומד בדינו מול המדינה כולה ... גם כשהמדינה מיוצגת

בבית-המשפט על ידי מיטב פרקליטיה והוא עומד מולם בגפו וטוען	1
לעצמו – שווים הם בעיני השופט שוויון גמור. " (חיים ה' כהן,	2
המשפט, 109-110 (1991)).	3
	4
9. הנאשם ביצע את המעשים ככל האדם, וככל האדם צריך לשאת בעונש. אין אדם	5
הנמצא מעל החוק, יהא מעמדו אשר יהא; בעינינו יש מידה רבה של טעם בעמדת	6
המאשימה לפיה דווקא מעמדו הרם של הנאשם, ששימש אותו כאמצעי על מנת	7
לקדם אותו בביצוע עבירותיו, צריך לשמש נסיבת חומרא, ולא נסיבת קולא	8
שתוביל להפטרותו מעונש.	9
10. הטענה כי המחזה של מי שהיה נשיא מדינה נכנס לכלא הינו מחזה מעיק וקשה,	10
ניתנת אולי להבנה במישור הרגשי אך בודאי אינה יכולה להתקבל במישור הערכי	11
ולשמש נסיבה ראויה שתצדיק הימנעות מענישה ממשית.	12
	13
10. עבירת האונס היא החמורה בעבירות המין המצויות בספר החוקים. לא בכדי קבע	14
המחוקק בצידה של עבירה זו עונש מירבי של 16 שנות מאסר. מדובר בעבירה	15
חמורה, שיותר משהיא פוגעת בגוף קורבנה, פוגעת היא בנפשו, בכבודו ובחופשיות	16
רצונו; משום חומרתה ופגיעתה הקשה בקורבנה, דומתה לעבירת רצח (ראו ע"פ	17
4187/04 גנטשקה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.6.06)).	18
	19
ב-ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289 (2000), מתאר בית המשפט	20
את חומרת פגיעתה של עבירה זו בקורבנה, כך:	21
"עבירת האינוס נועדה ובאה להגן על ריבונות האישה על גופה, על	22
כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על האני.	23
בריח-התיכון בעבירת האינוס הוא הגנה בלתי מתפשרת על זכותה	24
של האישה – כמוה כגבר – לבחירה חופשית;...פלישה שלא-	25
בהיתר לגופה של אישה, לגופו של אדם, משפילה היא – משפילה	26
ומדכאת; כואבת היא, כואבת-במאוד; פוגעת היא – פגיעה חדה	27
וכואבת; מעליבה היא – והעלבון עמוק וצורב. נרמס האני, הנפש	28
נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד."	29
(עמ' 329).	30
וכן:	31
"... פלישה לגופה של אישה מפרה – ומפרה באוקח גס – את	32
האוטונומיה של האישה על גופה... אדם בוגר שתקפו אותו בעודו	33
ילד – והתקיפה היא תקיפה שיש עמה עלבון והשפלה – יזכור,	34

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15
16	16
17	17
18	18
19	19
20	20
21	21
22	22
23	23
24	24
25	25
26	26
27	27
28	28
29	29
30	30
31	31
32	32
33	33

יזכור היטב את מעשה התקיפה. אם כך בתקיפה, יקל בעינינו לשער מה יהא במעשה אינוס – מעשה הפוצע נפש, רומס כבוד, דורס בגסות רצון חופשי – שאישה תישא בנשמתה את הזיכרון הנורא עד-כלות.

... 'מבחינת האישה, האימה והפחד הגלומים במצב האנוס אינם נובעים בהכרח מעצם החדירה הפיסית, אלא ממקור עמוק יותר, מרמיסת זכויות האדם הבסיסיות שלה ומדרך ההתייחסות אליה כאל אובייקט מיני בלבד, כאל 'כלי' לסיפוק תשוקתו של הגבר. עצם מצב הכפייה, ההפחדה, חוסר-האוניס, שלילת הפרטיות והפריצה הגסה של כושר בחירתה ועצמאותה כאדם מהווים במידה רבה את אימתה הגדולה ביותר של האישה ממעשה האנוס שבוצע בה'. (א' שחר 'מיניותו של החוק: השיח המשפטי בנושא האנוס' [35], בעמ' 181). " (עמ' 331, להלן: עניין טייב).

בשל חומרתה הרבה של עבירת האנוס נקבע לא אחת, כי המסר העונשי שיצא מבית המשפט צריך להיות חד וברור, כי "ניצול חולשת הזולת למטרות סיפוק יצרי מין בלא הסכמתו יגרור אחריו ענישה משמעותית" (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.1.07)).

בעניינינו, מדובר בביצועם של שני מעשי אנוס באותה מתלוננת בהפרש זמנים קצר יחסית, כשלכך התלוותה עבירה נוספת של עשיית מעשה מגונה בכוח, שהיא לעצמה עבירה חמורה, שהעונש בצדה שבע שנות מאסר.

11. טענת ההגנה כי מעשי האנוס בוצעו שלא תוך שימוש בכוח אלים וברוטאלי וכי יסוד הכוח היה בבחינת 'הדק מן הדק', אינה יכולה לשמש נסיבת קולא להפחית מחומרת המעשים, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות. בהכרעת הדין ציינו כי אין מדובר ב"אנוס בשדה". מאידך, פירטנו שם כי מעשי האנוס בוצעו על ידי הנאשם תוך שימוש בכוח: "...מידת הכוח והכפייה הנדרשים למילוי של תנאי זה ייגזרו – למותר לומר – מנסיבותיו של כל עניין ועניין..." (עניין טייב הנ"ל בעמ' 322). הנאשם כפה בכוח על המתלוננת קיום יחסי המין עמו חרף אי הסכמתה המילולית והתנגדותה הפיסית למעשיו, כאשר מידת הכוח לה נדרש כמו גם מידת ההתנגדות של המתלוננת למעשיו נגזרה מפערי הכוחות ביניהם.

12	1	לאחר מעשי האונס, משהבין הנאשם כי אין בכוונת המתלוננת א' להתרצות לו,
	2	הוסיף הנאשם ופגע בה במקור פרנסתה, בכך שפיטר אותה מעבודתה במהלך
	3	מחושב ומתוזמן היטב, לא לפני שדאג להסתיר ולהסוות את מעשיו ולהצטייד
	4	בראיות, שיבטיחו את שתיקתה לאורך זמן. מלאכת ההשתקה נמשכה גם לאחר
	5	שהנאשם נכנס לתפקידו כנשיא המדינה, וזאת באמצעות מקורבו, שהמשיך בדרכי
	6	מניפולציה מכוערת "לשְׁמֵר" את שתיקתה של המתלוננת א'.
	7	נסיבות אלו של הסתרה, השתקה וייצור ראיות "מחסנות" מתווספות לנסיבות
	8	החומרא הנובעות מעצם ביצוע עבירות מין חמורות על ידי הנאשם, ביותר מאשר
	9	בהזדמנות אחת.
	10	
13	11	לכך יש להוסיף את עובדת הרשתתו של הנאשם בביצוען של עבירות מין נוספות;
	12	עבירת מעשה מגונה ועבירות הטרדה מינית בתקופת כהונתו כנשיא המדינה,
	13	בנשים שהיו כפופות למרותו, תוך ניצול מעמדו לביצוע המעשים.
	14	בניגוד לעמדה שהציגה ההגנה כי עבירות ההטרדה המינית, לו עמדו לבדן, לא היו
	15	מגיעות לכדי אישום נגד הנאשם משהן מצויות ברף התחתון של ביצוע עבירות
	16	ההטרדה, אנו סבורים כי לעבירות אלו נלווה נופך חומרא מיוחד מעצם התרחשותן
	17	במסגרת השירות הציבורי, תוך ניצול המרות של מבצען וקיומם של פערי כוחות,
	18	מעמד וגיל, בין מבצע העבירות לבין קורבנותיו. בנסיבות אלו לבדן, גלומה חומרה
	19	מיוחדת.
	20	על אותה חומרה מיוחדת הנלווית לביצוע עבירות הטרדה מינית במסגרת השירות
	21	הציבורי, תוך ניצול מעמד הממונה ביחס לעובד הכפוף לו, נלמד מדברי בית
	22	המשפט ב-עש"מ 11976/05 חליל נ' נציבות שירות המדינה (ניתן ביום 11.4.07):
	23	"ההטרדה המינית בתחום יחסי עבודה, היא חמורה במיוחד, יש
	24	בה לא רק מסממני ההשפלה והביזוי המתלווים לכל הטרדה
	25	מינית, אלא גם מיסודות ניצול המעמד של ממונה ביחס לעובד
	26	הכפוף לו והתלוי בו. אלה מוסיפים מימד של חומרה מיוחדת
	27	למעשים. יחסי מרות מעצימים את כוחו של הממונה ומחלישים את
	28	יכולת ההתמודדות של הכפוף לו; הם מקשים על העובד המוטרד
	29	להתמודד עם ההטרדה המינית מחשש פן יבולע לו במקום עבודתו
	30	ובפרנסתו. פערי הכוחות בין המטריד והמוטרד מתעצמים במצבים
	31	כאלה, ומחייבים התייחסות ערכית מיוחדת.
	32	מצבים של הטרדה מינית ביחסי עבודה, מקבלים גוון מיוחד כשהם
	33	מתרחשים במסגרת השירות הציבורי. מעבר לפגיעה הקשה בפרט
	34	ובמרקם יחסי עבודה הכרוכה בהטרדה מינית, התרחשותה

במסגרת השירות הציבורי גורמת פגיעה עמוקה באמון הציבור	1
בשירות זה... אמון הציבור בשירות הציבורי חיוני להבטחת	2
פעילותו התקינה, ופגיעה באמון זה פוגעת ממילא בתיפקודו של	3
השירות, ומזיקה לאינטרס ציבורי בעל חשיבות מיוחדת.	4
	5
14. בענייננו, מדובר במי שכיהן כנשיא המדינה במשרה רמה ובעלת עוצמה רבה, כאשר	6
פער הכוחות בינו לבין אלו הכפופות למרותו בהן ביצע את המעשים, היה עצום. די	7
אם נזכיר את תעצומות הנפש להן נדרשה ה., אישה דעתנית ובעלת אישיות חזקה,	8
כדי להעיר לנאשם על כי מעשיו אינם רצויים לה, כאשר חרף כך המשיך הנאשם	9
במעשיו.	10
	11
15. אל צַבֵּר עבירות המין נתווספה עבירת שיבוש מהלכי משפט, שגם בה הורשע	12
הנאשם, כאשר במהלך חקירה משטרתית ניסה להשפיע על ל' להתאים את גרסתה	13
לגרסתו. אין בכוונתנו להכביר מלים על חומרת עבירת השיבוש, ודי אם נאמר כי	14
מדובר בעבירה שחותרת תחת הליך עשיית המשפט ופוגעת פגיעה חמורה בסדרי	15
שלטון ומשפט.	16
	17
18. בענייננו נלוו לעבירה זו פני חומרא מיוחדים המצדיקים החמרה בענישה; האחד -	18
היא נעברה על ידי הנאשם במשכן נשיאי ישראל, משל היה הנאשם אחרון	19
העבריינים ולא נשיאה של מדינת ישראל שבתפקידו סימל יותר מכל את סדרי	20
השלטון והמשטר התקין. השני - מעשה השיבוש היווה אך דפוס דומה של	21
התנהגות הנאשם שנתגלה במהלך המשפט ושהתבטא בייצור ושימור "הראיות	22
המזכות" ועשייתו בראיות אלה שימוש במהלך המשפט, לשם ביסוס הגנתו.	23
	24
16. ההגנה ביקשה לזקוף לזכות הנאשם עובדת עברו הנקי ופעילותו הציבורית לאורך	25
שנים רבות כנסיבות קולא הראויות להתחשבות.	26
27. אכן, בתי המשפט נוהגים בעת גזירת הדין להביא נסיבות אלו במניין שיקולי	27
הקולא, אך בענייננו משקלן של אלו מקהה אך במעט את החומרה הנלווית	28
לעבירות בהן הורשע הנאשם, על נסיבות ביצוען הייחודיות. ננמק:	29
30. באשר לנסיבת עברו הנקי, טענה המאשימה, ובצדק, כי מה לנו עברו הנקי של	30
הנאשם כאשר מתוך קביעות הכרעת הדין עולה, כי הנאשם ביצע עבירות מין	31
32. חמורות במתלוננת א' בשנת 1998, בעת כהונתו כשר התיירות, כאשר גם כשכיהן	32
33. כנשיא המדינה, המשיך וביצע עבירות מין במתלוננות ה. ו-ל' בשנים 2003 ו-2005,	33
34. כך שפעילותו הפלילית של הנאשם נמשכה על פני ציר זמן ארוך.	34

באשר לפעילותו הציבורית הרי שמשרותיו הציבוריות הרמות של הנאשם היוו כלי	1
ואמצעי ששימשו אותו לביצוע עבירות המין עליהן הוא נותן כעת את הדין, כאשר	2
שדה פעילותו הציבורית הוא הוא "שדה הציד", שבו מצא הנאשם את קורבנותיו.	3
ב-ע"פ 4484/05 שגב גונן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.8.06) נאמרו דברים היפים	4
לענייננו ונביאם כלשונם :	5
"מקובל עלינו כי את כרטיס הביקור שלו, קונה אדם יום אחרי יום,	6
שעה אחרי שעה, ועל כן ביום פקודה, יש לזקוף לזכותו את מעשיו	7
החיוביים לצד השליליים. אלא שבמקרה הנוכחי, ותוך יציאה	8
מנקודת ההנחה כי אכן עברו של המערער כולל פעילות מבורכת	9
למען הציבור, אין בפעילות זו כדי להוות משקל נגד למעשים	10
שעשה. הדגש לענין זה הוא דווקא על הישגיו של המערער, הפסגות	11
שאליהן הגיע ועל כך שכל העולם היה מונח לרגליו...".	12
	13
17. בעבירות בהן הורשע הנאשם, במיוחד בעבירות האינוס, דבק קלון. לעניין זה	14
מצאנו להפנות לדברי בית המשפט בעניין טייב הנ"ל: "עבירת האינוס היא מן	15
המכוערות ומן הבזויות שבעבירות... עבירת האינוס פוקדת עצמה עם העבירות	16
שהן Mala in se, ותופשת היא מקום של אי-כבוד במרכזן של עבירות אלו. אין	17
צורך להסביר לא לילד לא לילדה מה הוא הרע והמכוער שבעבירה..." (עמ' 328).	18
וכל מלה נוספת מיותרת.	19
	20
18. אין לנו ספק באשר לגודל השבר שחוו הנאשם ובני משפחתו וכי כאבם הוא כאב	21
קשה וגדול, אף קשה מנשוא. בנדון זה, קיבלנו לידינו מכתב שכתב בנו של הנאשם	22
בשמו ובשם יתר אחיו, שבו מתואר הכאב הגדול והשבר החמור שפקדו את חיי	23
הנאשם, וכיצד החקירה המשטרתית וההליך המשפטי ריסקו את חיי הנאשם	24
שהפך ליצל של עצמו עד שנעדר הוא חדות חיים ואיננו עוד אותו איש כתמול	25
שלשום, כשמצבו זה משליך גם על יתר בני משפחתו.	26
עם כל האמפתיה וההבנה באשר לכאבה של משפחת הנאשם, אין בכאב הנפילה	27
והתרסקות חייו האישיים והציבוריים של הנאשם שבאחת חרב עליו עולמו, כדי	28
ליתר או לצמצם את הצורך בענישתו במידה המתחייבת מחומרת המעשים שעשה.	29
	30
19. אין בכוונתנו לזקוף לחובת הנאשם עובדת ניהולו של משפט, כאשר זכות בסיסית	31
היא לנאשם לנהל משפטו כראות-עיניו. מאידך, הנאשם לא יוכל לקבל את ההקלה	32
הניתנת למי שמיתר את ההליך וחוסך מן הקורבנות מלהתייצב על דוכן העדים :	33

- 1 "לנאשם זכות יסוד ובלתי מעורערת לנהל את הגנתו כפי הבנתו.
- 2 זכות זו הנה חלק בלתי נפרד מאגד הזכויות העומדות לנאשם
- 3 בפלילים, שבהצטרפן יוצרות הן את רשת ההגנה הדיונית
- 4 שפורשים כללי הפרוצדורה הפלילית על נאשמים באשר הם. ברי,
- 5 כי מימושה של זכות זו אינו עומד - ואינו יכול לעמוד - לנאשמים
- 6 לרועץ. ברם, עת עושה בית-משפט במלאכת קביעת העונש, רשאי
- 7 גם רשאי הוא להביא בחשבון, במניין שיקוליו, שיקולים דוגמת
- 8 חיסכון בזמן שיפוטי, נטילת אחריות על המעשה והבעת חרטה. אין
- 9 משמעות הדבר "החמרה" עם אלו הבוחרים לנהל את הגנתם עד
- 10 תום, כי אם הקלה לגיטימית עם אלו הבוחרים להודות." (רע"פ
- 11 3849/05 תורג'מן נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 23.6.05).
- 12
- 13 20. לעניין המשקל שיש ליתן לקבלתה החלקית, ובהסתייגויות שפורטו, של טענת
- 14 ההגנה מן הצדק, נפנה לדברים שכתבנו בעניין זה בהכרעת הדין ולדברי בית
- 15 המשפט בע"פ 3468/07 עצמון נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 14.7.10):
- 16 "ככלל, הסעד "הקלאסי" במקרה שבו נקבע כי חלה ה"הגנה מן
- 17 הצדק" הוא ביטול כתב האישום. אולם, בענין בורוביץ נפסק, עם
- 18 זאת, כי לא בכל מקרה שבו חלה הדוקטרינה האמורה יבוטל כתב
- 19 האישום, וייתכנו מצבים שבהם ניתן יהיה לשקול תרופות
- 20 "מתונות" יותר: ביטול של אישומים ספציפיים בלבד, או הקלה
- 21 בעונש בעת גזירת הדין... עמדה זו, ולפיה ניתן להתחשב בפגיעה
- 22 שנגרמה לנאשם בשלב גזר הדין, רלוונטית, ככל הנראה גם עתה עם
- 23 התיקון לחסד"פ וחקיקתו של סעיף 149(10) לחסד"פ...".
- 24
- 25 הכרתנו בפגיעה שנגרמה לנאשם בגינה חווה עוגמת נפש רבה, לא היה בה כדי לבטל
- 26 את האישומים נגדו. כך גם אין בה לטעמנו, כדי להסיט את מרכז הכובד הענישתי
- 27 מהעיקר, שהינו חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם, דבר שיצדיק הימנעות
- 28 מענישה או הקלה חריגה בגזירת הדין, שעלולה להביא להוזלת הערך המוגן, אולם
- 29 יש בה כדי לְמַתֵּן את העונש שייגזר על הנאשם, שאלמלא זאת, מידת העונש היתה
- 30 חמורה בהרבה מזו שהגענו אליה בסופו של יום.
- 31
- 32 הקלה מעבר לזו שמצאנו ליתן לנאשם תוך העלאת ערך הפגיעה שנגרמה לו, אל
- 33 מול ערך פגיעתו הוא בקורבנותיו, איננה ראויה ומחטיאה את המטרה. אל לנו
- 34 לשכוח כי הנאשם איננו הקורבן עליו ציווה החוק להגן, אלא זה שפגע בקורבנותיו.

21. 1 בידוע הוא שמלאכת גזירת הדין היא מלאכה עדינה של איזונים, הנעשית תוך
2 שקלול נסיבות הקולא והחומרא, אלו מול אלו, תוך שקילת מטרות הענישה:
3 "ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של
4 שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא
5 את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים,
6 תוך שהוא מודע לכך כי לעתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו
7 של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על
8 הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" – אם תרצה פשרה – של
9 השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו
10 אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין
11 שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת
12 המדיניות העונשית הכללית, כפי שהיא מתבצעת על ידי בתי
13 המשפט." (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, בעמ'
14 435, 436).
- 15
- 16 הענישה בישראל היא ענישה אינדיווידואלית. ראו ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת
17 ישראל, פ"ד מג(4) 170, 174, 175, (1989). ו-רע"פ 3173/09 פראג'ין נ' מדינת
18 ישראל, (ניתן ביום 5.5.09).
- 19 האמור אינו עומד בסתירה לכך כי ענישה, על דרך הכלל, מודרכת על ידי מדיניות
20 ענישה ונקבעת על פי פסיקתו של בית המשפט העליון בסוגי העבירות השונות,
21 בהתחשב במיקומו של הערך המוגן במדרג הערכים, עליו ביקש המחוקק להגן.
22 משפירטנו את הערכים בהם פגע הנאשם בעבירותיו, לא נחזור עליהם שוב ודי
23 באמירתנו כי מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה קשה בערכים נעלים של כבוד האדם,
24 קדושת גופו, זכותו לפרטיותו, חופש רצונו, עיקרון השוויון ופגיעה חמורה בסדרי
25 השלטון והמשפט.
26
- 27 כפי שצינו, מדיניות ענישה ראויה בעבירת אונס מחייבת הטלתה של ענישה
28 מחמירה על מבצעי עבירה זו, כאשר נקודת המוצא לכך היא מידת העונש המירבית
29 הקבועה בחוק: "בעבירות המין, והאונס בכללן, יש מדרג ענישה ואין מקרה דומה
30 למשנהו. ואולם, המוצא הוא קביעת המחוקק, ראשית בקביעת עונש מירבית של
31 שש עשרה שנים לעבירת האונס...". ע"פ 723/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן
32 ביום 23.5.10).
- 33

הדברים נכונים מקל וחומר משעסקינן במי שביצע צָבֵר חמור של עבירות כפי	1
שהורשע הנאשם כאן; נשוב ונזכיר כי הנאשם הורשע בשתי עבירות אונס, שתי	2
עבירות של עשיית מעשה מגונה, אחת מהן בכוח, שתי עבירות של הטרדה מינית	3
ועבירה של שיבוש מהלכי משפט.	4
	5
לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששקלנו את מכלול נסיבות החומרא והקולא כפי שפורט	6
ולאור מדיניות הענישה הנוהגת והמסָר העונשי שיצא מלפני בתי המשפט לערכאותיהם,	7
לפיו מבצע עבירות מין בכלל, ואונס בפרט, דינו להישלח למאסר לתקופה ממושכת, כאשר	8
בתגובה עונשית זו מביעה החברה את סלידתה העמוקה ממעשים בזויים אלה, החלטנו	9
לגזור על הנאשם את העונשים הבאים כדלקמן:	10
	11
(א) שבע שנות מאסר לריצוי בפועל.	12
(ב) שנתיים מאסר על תנאי והתנאי שבמשך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר	13
לא יעבור הנאשם עבירה על סעיף 345 או סעיף 348(א)(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-	14
1977.	15
(ג) שנה מאסר על תנאי והתנאי שבמשך תקופה של שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא	16
יעבור הנאשם עבירה על סעיפים 244, 245, 246, 249, 348(ג) לחוק העונשין,	17
תשל"ז-1977, או עבירה על סעיפים 3, 4, 5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-	18
1998.	19
(ד) תשלום פיצויים למתלוננת א' על סך של 100,000 ₪.	20
(ה) תשלום פיצויים למתלוננת ל' על סך של 25,000 ₪.	21
(ו) אנו מכריזים כי בעבירות בהן הורשע הנאשם יש משום קלון.	22
	23
	24
22. לאחר שעיינו בחוות דעתה של חברתנו, כבוד השופטת שבח, מצאנו להעיר הדברים	25
הבאים:	26
	27
איננו מסכימים עם קביעתה של חברתנו, כבוד השופטת שבח, כי בנסיבות רגילות	28
רמת הענישה הראויה במקרה כגון דא צריכה להיות שש/שבע שנות מאסר מאחר	29
וזו רמת הענישה הנוהגת.	30
לא זו רמת הענישה הנוהגת בעבירות אינוס. בעיקר אין הדבר כך כאשר מדובר	31
בריבוי עבירות אינוס ועבירות נוספות כבמקרה דנן.	32
ככלל, רמת הענישה הנוהגת בעבירות אינוס גבוהה יותר באופן משמעותי, ופעמים	33
רבות עומדת על עונש מאסר דו סיפרתי. לא ניתן לקבוע את רמת הענישה הנוהגת	34

רק בהתייחס לאותם שני פסקי דין שצוטטו בחוות דעתה של חברתנו. בפסקי דין	1
רבים אחרים העונש שנגזר בעבירות הללו עולה על שש או שבע שנות מאסר.	2
	3
כך, בע"פ 2717/08 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.4.10) נדחה ערעורו של	4
נאשם שהורשע במספר עבירות של הטרדה מינית, במספר עבירות של מעשים	5
מגונים תוך שימוש באמצעי לחץ ואיומים, בעבירה של ניסיון לבצע מעשה סדום	6
ובעבירה של אינוס, ונדון בשל כך לשמונה שנות מאסר בפועל. גם כאן, ביצע	7
המערער את העבירות כלפי מי שעבדה תחת הדרכתו והיתה כפופה לו בעבודתה.	8
	9
במקרה אחר הועמד עונשו של טכנאי מקררים, שהורשע בגין מעשה אינוס של	10
לקוחה בעת שהגיע לביתה לצורך מתן שירות, על שש שנות מאסר, במקום שמונה	11
שנות מאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי, וזאת בהתחשב בעברו הנקי	12
והנורמטיבי, בגילו (בן 60 בעת הערעור), ובמצבו הרפואי, שכן הלה הוכר על ידי	13
הביטוח הלאומי כבעל 70% נכות (ע"פ 10423/08 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום	14
7.4.09).	15
	16
במקרה נוסף, נדון נהג מונית לעונש של שש עשרה שנות מאסר, בגין עבירה של	17
מעשה סדום ועבירה של אינוס, שביצע בשתי נשים שהסיע במוניתו, יחד עם	18
עבירות של שיבוש מהלכי משפט והפרת הוראה חוקית (לאחר שנמלט מהארץ	19
במהלך משפטו). ערעורו לבית המשפט העליון - נדחה (ע"פ 10795/06 בן-דרור נ'	20
מדינת ישראל, ניתן ביום 27.4.10).	21
	22
ההקלה המוצעת בעונש על ידי חברתנו עלולה לפגוע בעקרון השוויון בפני החוק	23
ולא תשרת את מטרת ההרתעה. הגדלת הפיצוי למתלוננות על חשבון תקופת	24
מאסר בפועל אין בה די על מנת להגן על הציבור ולהרתיע עבריינים פוטנציאליים,	25
לצורך כך יש להטיל עונשי מאסר מכבידים כפי שאף נקבע בפסיקת בתי המשפט	26
השונים.	27
	28
	29
השופט ג'ורג' קרא – אב"ד	30
השופטת מרים סוקולוב	31
	32
	33
	34

	<u>השופטת י. שבח</u>	1
		2
	חברי אב בית הדין, השופט קרא, וחברתי השופטת סוקולוב סקרו את העבירות בהן	3
	הורשע הנאשם ועמדו על החומרה היתרה שיש לייחס למעשיו, בעיקר בשל רום מעמדו,	4
	ניצול המרות, הפער בינו לבין הכפופות לו, ושליטתו המוחלטת בהן, כמו גם הנזק שנגרם	5
	למתלוננות.	6
	הנני מצטרפת לכל שיקולי החומרה שפורטו על ידם, וכל מלה נוספת בהקשר זה תהא	7
	מיותרת.	8
	חוות דעתי תתרכז בשיקולי הקולא בלבד, שלהבנתי יש ליתן להם משקל גבוה יותר.	9
		10
	1. עם מתן הכרעת הדין והרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו - נעשה הצדק עם	11
	המתלוננות.	12
	פה אחד התייצב בית המשפט לימינו, עדויותיהן נתקבלו על ידינו במלואן,	13
	גרסאותיהן, הנוגדות לזו של הנאשם, זכו לאמוננו המלא והבלתי מסויג, כבודן	14
	הושב להן והנאשם הוקע ברבים בשל העבירות החמורות בהן הורשע.	15
	מבחינתן- המעגל נסגר. הצדק נעשה.	16
	עתה הגיעה השעה לבחון את שיקולי הצדק גם ביחס לנאשם.	17
	עשיית צדק - אין פירושה הרשעה בלבד והוקעת המורשע. הצדק מתבטא גם	18
	בענישה הלוקחת בחשבון פגיעה קשה בהגינות, במנותק מאשמו של הנאשם	19
	וממעשיו החמורים. אם נעשתה פגיעה המחייבת את הפעלת ההגנה מן הצדק, על	20
	דרך הקלה בעונש - אין להירתע מלהפעילה, גם אם המעשים בהם הורשע הנאשם	21
	הינם מקוממים ומכוערים.	22
		23
	2. בל נטעה, ההגנה מן הצדק- אין בה להפחית, כהוא זה וכמלוא הנימה, מחומרת	24
	המעשים המבישים שעשה הנאשם ומהחרפה שהמיט על הציבור בישראל. כל	25
	תכליתה היא להפחית מחומרת העונש, וממנו בלבד, להבדיל, חלילה, מלהפחית	26
	מחומרת המעשה. יש להבחין בין מישור קביעת האשם, באשר אליו דעתנו הייתה	27
	נחרצת וחד משמעית, לבין מישור גזירת העונש, היכול להכיל שיקולים חיצוניים	28
	הזרים לשאלת האשמה.	29
		30
	3. טענת ההגנה מן הצדק איננה מתמקדת רק בפעילות הרשות, אלא אף בנסיבות	31
	חיצוניות שאינן תלויות ברשות כלל ועיקר. (ראו: פרופ' זאב סגל ז"ל ויבדל"א	32
	השופט אבי זמיר, "הגנה מן הצדק באור חוק סדר הדין הפלילי- סדר חדש של	33
	הגינות משפטית", ספר דיויד וינר על משפט פלילי ואתיקה 231 (תשס"ט-2009)).	34

1 החלת ההגנה מן הצדק נעשית, בין היתר, בהתקיים אי הגינות דרסטית הנובעת
 2 משפיטת נאשם על ידי העיתונות, כמובא במאמרם, הצופה פני עתיד, של השופט
 3 בדימוס בעז אוקון והשופט עודד שחם "הליך ראוי ועיכוב הליכים שיפוטי",
 4 שפורסם זמן רב לפני שהדוקטרינה זכתה לעיגון חוקי. גורסים המחברים: "...
 5 אכן, שפיטה על ידי העיתונות או על ידי גורם אחר חותרת תחת חזקת החפות.
 6 היא מעמידה את הנאשם בנקודת פתיחה רעועה. שפיטה מוקדמת חותרת גם
 7 תחת הסדר הציבורי... יש בה משום רדיפה של הנאשם". (המשפט ג (1996) 265,
 8 בעמוד 270).

9
 10 .4 בפרק הפותח את הכרעת הדין סקרנו בהרחבה את העקרונות להחלת ההגנה מן
 11 הצדק, וקבענו כי טענותיו של הנאשם בכל הנוגע למשפט השדה שנערך לו ע"י
 12 התקשורת, שפיטתו ע"י הציבור, מכת ההדלפות וההתבטאויות השונות של אנשי
 13 הציבור, אשר חרצו את דינו לשבט בטרם משפט - אינן קלוטות מן האויר, אם כי
 14 "אין אנו סבורים כי עסקינן בפגם כה חמור אשר יש בו לפגוע בזכותו של הנאשם
 15 להליך הוגן..." ומשכך, לא ראינו מקום לביטול כתב האישום.
 16 יחד עם זאת, קבענו, באשר לטענת ההגנה מן הצדק, כי "איננו שוללים את
 17 האפשרות להעלותה לדין פעם נוספת בהמשך", כשכוונתנו הייתה שהטענה
 18 ראויה להישקל לטובת הנאשם בשלב מתן גזר הדין.
 19 עתה עלינו לפרוע את השטר.
 20

21 .5 תוך שאסקור את הסיבות להפעלת ההגנה מן הצדק בענייננו, אתחיל באופן
 22 סימבולי בקול הלמות התופים שנשמעו מרחבת בית המשפט עת הוקראה הכרעת
 23 הדין, והדהדו גם באולמנו, ואשר סמלו, יותר מכל, כי משהו נשתבש.
 24 צהלות השמחה וקריאות הגנאי הצורמות כלפי הנאשם היוו אך אקורד סיום
 25 לתהליך ארוך, ממושך ועקבי של שפיטת הנאשם ע"י הציבור והרשעתו בטרם
 26 משפט. תהליך זה התבטא, בין היתר, בהפגנות בכיכר העיר, בהתקהלויות מול בית
 27 המשפט, בהנפת שלטים בעלי תוכן מבזה, תגוביות ("טוקבקים") מלעזות, ועוד
 28 כהנה וכהנה, הכול - זמן רב לפני שבית המשפט אמר את דברו.
 29

30 .6 כל נאשם זכאי להגיע לבית המשפט כשהוא נהנה מחזקת החפות, וחזקה זו
 31 מתבטלת ועוברת מן העולם רק עם מתן הכרעת דין מרשיעה, אף לא רגע אחד לפני
 32 כן !
 33
 34

חזקה על בית המשפט כי יעשה את מלאכתו, יזכה את הזכאי וירשיע את האשם.	1
בית המשפט אינו זקוק למעודדות או לסיוע תומך אחר. בית המשפט זקוק לאמון	2
הציבור, ואמון זה נפגע קשות כשהמשפט מתנהל בצל הפגנות מאורגנות נגד	3
הנאשם, המכריזות עליו כאנס בעיצומו של הליך שמיעת הראיות, אף לפני כן.	4
אין כוונתי, כמובן, לציבור המתנדבות המסייעות לנפגעי עבירות מין במרכזי הסיוע	5
למיניהם, בתמיכה ובלייווי להליכי החקירה והעדות, עליהן ייאמר "תבורכנה	6
מנשים", כי אם לבית הדין בכיכר העיר, המחזק את הרוח הרעה החותרת תחת	7
חוקיותו של ההליך המשפטי. השפיטה בכיכר העיר משמשת נשק מיותר לאלו	8
הטוענים כי הנאשם לא זכה למשפט צדק מאחר ובית המשפט הושפע מדעת הקהל	9
שדרשה את עריפת ראשו ומן הלחץ הציבורי.	10
	11
שפיטת הנאשם ע"י הציבור בטרם משפט לא נולדה בחלל ריק, והיא היוותה אך	12
המשך ישיר להתבטאויות אומללות ומיותרות של היועץ המשפטי לממשלה ושל	13
נבחרי ציבור אחרים.	14
נזכיר, כי עוד בטרם נפל הפור על הגשת כתב האישום, מצא לנכון היועץ המשפטי	15
לממשלה להכריז קבל עם ועדה כי: "... האופציה של עלילה נראית לי די	16
קלושה", וכי "הסתבר שיש לנו אדם שלאורך שנים התנהג התנהגות של	17
עבריינות מין סידרתית". יועץ משפטי אינו אמור לפעול בזירה התקשורתית, החל	18
מעניין שטרם הוחלט לגביו אם יוגש כתב אישום, והמשך בעניין התלוי ועומד בבית	19
המשפט וטרם הוכרע.	20
אם היועץ המשפטי כבר הכריע בשנים 2006/07 כי הנאשם הינו עבריין מין סדרתי,	21
מה לו לציבור כי ימתין עד להגשת כתב האישום ועד למתן הכרעת הדין?	22
	23
משפט השדה שנערך לנאשם ע"י הציבור, הינו גם תוצאה ישירה של משפט	24
מהיר שנערך לנאשם ע"י התקשורת, במקביל למשפט שנערך ע"י בית	25
המשפט, ובו הוכרע דינו זמן רב לפני שבית המשפט עשה זאת, הכל בסיוע	26
מסיבי וחסר תקדים של הדלפות מגמתיות, שאיש לא נתן עליהן את הדין.	27
כוונתי לפרסומים אין ספור (ראה הקובץ נ/110) שהופיעו במהלך המשפט,	28
תוך הפרה בוטה של הלכת הסוביודיצה, וכיד דמיונו הטובה של הכתב	29
ונקודת מבטו הוא. וכפי שהעיר כבוד השופט א. לוי בבג"ץ פלונית בחוות	30
דעתו המאלפת:	31
"בבוקרו של יום עשוי אדם לגלות כי הוא אשם ולעת ערב כי	32
זכאי הוא – הכל תלוי בפרשן, בכתב ובעורך היומי". (בג"ץ	33

5699/07 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה (ניתן ביום

26.2.08).

עדים התראיינו באופן חופשי, עדויות קבלו פומבי לכל דכפין, ואט אט נחצו כל הגבולות, ומרכז הכובד של ההכרעה בשאלת האשמה או החפות, עבר מבית המשפט הדין בתיק, אל מרקע הטלוויזיה ואל דפי העיתונות. אין הכוונה, כמובן, לסיקור עיתונאי מותר ולשיח ציבורי לגיטימי, כי אם לניהול "בית משפט צללים" במקביל למשפט המתקיים בד' אמות בית המשפט.

גם הנאשם לא טמן ידו בצלחת, אך אין להשוות בין נאשם שנלחם על חייו, לבין תקשורת המתנהלת לפי קוד אתי, והאמורה לפעול באיפוק ובריסון.

"חופש הביטוי אינו חופש להסיג את גבולו של בית-המשפט ולדון באשמתו של אדם" (דברי השופט י' זוסמן בע"פ 126/62 דיסנצ'יק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יז 169, 180 (1963), מצוטט בבג"ץ פלונית לעיל). מדובר בתופעה מדאיגה שאין להשלים עמה. בית המשפט אמור לומר את דברו, ולמרות אי הנוחות, אל לו להחריש. "כי אם-החרש תחריש, בעת הזאת--רנח וְהַצֵּלָה יַעֲמוּד לַיהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר, ... וּמִי יוֹדֵעַ--אִם-לָעֵת כְּזֹאת, הַגְּעָתָ לְמַלְכוּת". (מגילת אסתר, פרק ד').

גם התביעה עצמה, בצעד נדיר למדי, הודיעה בטיעוניה כי אינה מתעלמת מ"אותו גל עכור ומיותר של פרסומים מתלהמים, שעסקו בהוקעת הנאשם, תוך קביעת אשמתו ולעתים תוך שימוש בחומרי חקירה, זאת הרבה, זמן רב לפני שבית המשפט עצמו נדרש להכרעה בעניין", שהיה לצנינים אף בעיניה, והצהירה, בהגינותה, כי יש ליתן לכך "משקל מסוים לקולא בענישתו של הנאשם" הגם שלדבריה "צריך שתהא הקלה זו מדודה ובמשורה".

אין לבית המשפט שליטה על היועץ המשפטי לממשלה, לא על רשויות האכיפה, לא על העיתונות ואף לא על הציבור. הדרך היחידה הנמצאת בסרגל הכלים של בית המשפט ליישום השפעת התופעות שהוזכרו לעיל על הנאשם, שאמור היה ליהנות מחזקת החפות עד לרגע הינתן הכרעת הדין, ואין הדבר עומד בסתירה, כאמור, להרשעתו במעשים חמורים, הינה התחשבות בעונש, על דרך מתן הקלה ניכרת, בודאי לא זניחה.

10	1	אחזור ואדגיש, העבירות בהן כשל הנאשם ובגינן הורשע פה אחד ובצורה נחרצת,
	2	הינן חמורות וכעורות, במיוחד על רקע ניצול מעמדו על הכפופות לו, והן מצדיקות
	3	ענישה כואבת, אך אינן מבטלות את הצורך לשמור על ערכי צדק והגינות.
	4	בהינתן נסיבות רגילות, העונש שראוי היה להטיל על הנאשם מתבטא בשש/שבע
	5	שנות מאסר לריצוי בפועל, בהיותו משקף נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת.
	6	לשם ההשוואה: חנן גולדבלט, שהורשע בשני מעשי אונס, מעשה סדום, שלושה
	7	מעשים מגונים, שניים מהם בקטינות, מעשה מגונה תוך ניצול מרות, ניסיון לבצע
	8	מעשה מגונה בקטינה, ועוד שאר מרעין בישין, נדון ע"י בית המשפט המחוזי לשבע
	9	(7) שנות מאסר לריצוי בפועל. עונשו הומתק לשש (6) שנות מאסר לריצוי בפועל,
	10	לאחר שערעורו התקבל באופן חלקי ע"י בית המשפט העליון, שביטל את ההרשעה
	11	באחד האינוסים ומעשה הסדום, והמירס בעבירת קבלת דבר בניסבות מחמירות.
	12	(תפח (ת"א) 1133/05 מדינת ישראל נ' גולדבלט חנן (גז"ד מיום 6.11.08), ע"פ
	13	10733/08 גולדבלט חנן נ' מדינת ישראל (פס"ד מיום 15.1.09).
	14	עאטף זהאר, שהורשע ע"י בית הדין הצבאי לערעורים, לאחר קבלת ערעור
	15	המדינה, בחמישה (5) מקרי אינוס, ארבעה מעשים מגונים ועבירות נוספות, נדון
	16	לשש שנות מאסר לריצוי בפועל, בהסתייגות לפיה ערכאת הערעור איננה ממצה את
	17	הדין עם הנאשם (ע 117/05 התובע הצבאי הראשי נ' אל"מ עאטף זהאר (פס"ד
	18	מיום 29.9.06)).
	19	
11	20	הסבל שסבלו וסובלות המתלוננות, קורבנות העבירה, אינו בר השוואה עם
	21	ההתנהלות הלא ראויה שהיתה מנת חלקו של הנאשם, הוא נמצא כלל במישור
	22	אחר. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם מנודה ומבוזה לא רק מרגע
	23	הינתן הכרעת הדין בדצמבר 2010, אלא מאז שנת 2006, עת נצרב אות הקלון על
	24	מצחו, עם הרשעתו בטרם משפט ע"י רשויות האכיפה, הציבור והתקשורת, הגם
	25	שבית המשפט עצמו, ששמע את הראיות, הגיע למסקנה זו רק 4 שנים לאחר מכן.
	26	הנאשם היה שרוי באותן שנים, בהן זכאי היה ליהנות מחזקת החפות, בכלל
	27	חברתי שסורגיו הם מתקפה תקשורתית, ביזוי, תיעוב והחרמה.
	28	אך לאחרונה הפחית בית המשפט העליון, בכמעט במחצית, את עונשו של נאשם
	29	שהורשע בשורה ארוכה של עבירות שעניינן שליחת יד לכספי ציבור, מחמישה עשר
	30	(15) חודשי מאסר בפועל, לשמונה (8) חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת
	31	עקרון ההגנה מן הצדק בשל שיהוי של 5 שנים בהגשת כתב האישום, במהלכן חווה
	32	המערער עינוי דין ללא כל הצדקה. (ע"פ 4434/10 אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל
	33	(פסק דין מיום 8.3.2011).
	34	

12.	1	להשקפתי, ניתן להסתפק בענייננו בעונש של ארבע (4) שנות מאסר לריצוי בפועל,
	2	המקביל למעשה לעונש המזערי, המוטל לפי המצב החוקי דהיום, ושלא היה
	3	בתוקף בעת ביצוע העבירות, על המורשע בעבירת אינוס (סעיף 355 לחוק העונשין).
	4	הנאשם התדרדר מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, מתפקיד נשיא המדינה היוצא ובא
	5	בבירות העולם בחברת מלכים ורוזנים, אל עבר בור תחתית אפל, כאחרון
	6	העבריינים.
	7	אות קין נצרב על מצחו של הנאשם לנצח, הוא מוכה, מנודה, חבול ומבוזה.
	8	עם הטלת הקלון, אף מאבד הנאשם את התשלומים וההטבות להם הוא זכאי
	9	כנשיא המדינה לשעבר, מכח החלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון
	10	(נשיא המדינה ושאריו) (תיקון) התשס"ז-2007.
	11	הנאשם איבד את כל עולמו.
	12	עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל לא יפגע בעקרונות הענישה ובעקרון
	13	ההלימות, מכל מקום, לא בצורה בולטת, ואף ישיג את מטרת ההרתעה, שלטעמי
	14	כבר הושגה, נוכח הליך הביזוי חסר התקדים אותו חווה הנאשם בשנים האחרונות,
	15	כל זאת בהינתן האיזון הראוי ברכיב הפיצוי, כפי שיוסבר להלן.
	16	
13.	17	המתלוננות, ובייחוד אי' ממשרד התיירות, לא תיוושענה מכך שהנאשם ישב בכלא
	18	מספר שנים נוספות, ומנגד- תפקנה תועלת מרובה יותר באם תקופת המאסר תהא
	19	אמנם קצרה יותר, אך יתווסף לה פיצוי משמעותי, אשר יסייע להן בהליך השיקום
	20	לו הן כה זקוקות.
	21	הפיצוי המרבי אותו ניתן לפסוק לפי החוק כיום הינו 258,000 ש"ח, ואינני רואה
	22	כל סיבה להירתע מפסיקת סכום קרוב לכך, בהינתן המקרים המתאימים, דבר
	23	שעשוי לחסוך מהמתלוננות התדיינות נוספת בתחום האזרחי, בייחוד במקרים
	24	בהם גורם הזמן עשוי לעורר קושי דיוני.
	25	
14.	26	העונש המוצע על ידי משקף, לעניות דעתי, איזון מתקבל על הדעת בין חומרת
	27	המעשים, מחד גיסא, לבין שיקולי הקולא, מאידך גיסא. הוא לא חוטא לצדק עם
	28	המתלוננות, הוא מתיישב עם האינטרס הציבורי, והנאשם יוכל לעמוד בו. אם
	29	הנאשם לא ראוי לרחמי בית המשפט, העם בישראל, שהנאשם היה נשיאו, ראוי גם
	30	ראוי. החרפה תוסר ובא לציון גואל.
	31	
	32	

1 לו דעתי היתה נשמעת היינו גוזרים על הנאשם עונש של ארבע שנות מאסר לריצוי
 2 בפועל, עונש מאסר על תנאי והטלת קלון, כמוצע ע"י חברי, וכן פיצוי למתלוננת א'
 3 מהאישום הראשון בסך 200,000 ₪ ופיצוי למתלוננת ל' מן האישום השלישי והרביעי
 4 בסך 50,000 ₪.

השופטת יהודית שבח

סוף דבר

12 לפיכך הוחלט, בדעת רוב של השופט ג'. קרא, אב"ד והשופטת מ. סוקולוב, לגזור על
 13 הנאשם את העונשים הבאים:

- 14
- 15 (א) שבע שנות מאסר לריצוי בפועל.
- 16 (ב) שנתיים מאסר על תנאי והתנאי שבמשך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר
 17 לא יעבור הנאשם עבירה על סעיף 345 או סעיף 348(א)(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-
 18 1977.
- 19 (ג) שנה מאסר על תנאי והתנאי שבמשך תקופה של שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא
 20 יעבור הנאשם עבירה על סעיפים 244, 245, 246, 249, 348(ג) לחוק העונשין,
 21 תשל"ז-1977, או עבירה על סעיפים 3, 4, 5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-
 22 1998.
- 23 (ד) תשלום פיצויים למתלוננת א' על סך של 100,000 ₪.
- 24 (ה) תשלום פיצויים למתלוננת ל' על סך של 25,000 ₪.
- 25 (ו) אנו מכריזים פה אחד כי בעבירות בהן הורשע הנאשם יש משום קלון.

26
 27
 28 הודעה זכות הערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

29
 30 ניתן היום טז' אדר ב' תשע"א (22.3.2011) בנוכחות ב"כ התביעה, הנאשם ובאי כוחו.

31
 32
 33 השופט ג'ורג' קרא – אב"ד השופטת מרים סוקולוב השופטת יהודית שבח